

Albertsen: Jeg er i den heldige situation, at jeg kan anvende samme karakteristik og vurdering af udvalgsarbejdet vedrørende dette lovforslag, som jeg har givet udtryk for ved behandlingen af de tre foregående lovforslag på dagsordenen. Der foreligger her en enig indstilling fra hele socialudvalget. Vi har tiltrådt de ændringsforslag, ministeren har fremsat, og alle er enige om at slutte op om betænkningen.

Det, ændringsforslagene i høj grad beskæftiger sig med, er at fastslå amternes — det vil nu efter ændringsforslag nr. 6 blive social- og sundhedsudvalgenes — grundlag for at planlægge og realisere en samlet plan for hele plejehjemssektoren. Amternes ansvar for anlæg, tilsyn m. v. bliver stærkere markeret. Det var oprindeligt ikke meningen, at denne bestemmelse skulle have været realiseret samtidig med lovens ikrafttræden, men det vil der nu blive tale om som følge af ændringsforslag nr. 7.

Samtidig skønner vi, at mulighederne for indseende med de fjernt fra opholdskommunen liggende plejehjem i højere grad end tidligere vil blive tilgodeset, og det anser vi alle for særdeles ønskeligt. Jeg erkender, at der om dette har været en meget livlig diskussion. Om vi nu har fundet den helt rigtige løsning, er der ingen af os der er 100 pct. sikker på, men vi har kunnet bøje viljerne mod hinanden og har derfor enigt kunnet slutte op om det, der nu foreslås. Det er jo ikke ukendt, at der alt for ofte i pressen har været nævnt tilfælde af manglende indseende og kontakt med især private plejehjem, der optog patienter fra fjerntliggende kommuner. Vi skønner, at loven nu ved den pligt, der er tale om med hensyn til tilsyn fra hjemstedskommunen og amtet, samt de overenskomstkrav, der nu bliver tale om for alle hjem ifølge lovforslaget, skulle have den rigtige virkning.

Problemet om den ret så store forhøjelse af lommepegebetalingen til de yngre pensionister har også i høj grad optaget vores drøftelser. Der er jo tale om, at lommepengene nu bliver små 400 kr. pr. måned, og det har faktisk givet anledning til meget grundige overvejelser og drøftelser i udvalget og måske også en vis tvivl om, hvorvidt den form, der nu er foreslået, er den helt rigtige. Vi har været inde på overvejelser om, at man kunne aftrappe den nedsættelse,

der bliver tale om, når man bliver 60 år, således at nedsættelsen ikke skete på én gang, men tanken herom blev opgivet, og vi opretholder altså forslaget i dets oprindelige skikkelse, hvilket vil sige, at det høje lommepegebæleb virker indtil 60 års dagen.

Den foreslåede form og beløbsstørrelsen samt aldersgrænsen er bestemmelser, som i høj grad er resultat af forhandlinger med de særlig involverede organisationer, og det er vores skøn, at de vanskeligheder, der eventuelt måtte opstå ved lovens praktisering, også fra de pågældende instansers side i høj grad vil blive søgt afhjulpet, idet de vil være sig deres ansvar bevidst i så henseende. Vores bestræbelse i socialudvalget, derom har alle været enige, har været at finde en helt klar afgrænsning af den persongruppe, der kommer ind i billedet. Betænkningen skulle fastslå det ganske klart.

Socialudvalget har endvidere hæftet sig ved to andre væsentlige forhold. Vi har ønsket at fastslå kommunernes pligt til at realisere et effektivt forebyggende, og mere kvalificeret omsorgsarbejde end det, der eksisterer alt for mange steder i øjeblikket. Loven vil forventelig i højere grad lægge op til dette og også få de virkninger, som vi regner med. Refusionsmæssigt skulle linjen være klar, og eventuelt vil dette blive markeret inden alt for længe. Kommunerne bør alle, i såvel individuelle tilfælde som ved kollektive initiativer, prioritere den kvalificerede omsorg langt højere end hidtil: bespisning, besøgsordninger, fysisk og psykisk optræning, fodpleje og dagcentre etc., initiativer til at bistå langt flere pensionister, så de kan forblive i deres hjem. Det skulle faktisk stå som et mene tekel for enhver socialarbejder i de kommende socialcentre, når pensionisterne melder sig med deres problemer.

Her skulle også komme et forstærket samarbejde mellem hospitalerne og socialsektoren ind i billedet. Vi får ikke råd til så ukritisk, som det tilsyneladende sker nu, at lade ældre komme på plejehjem. Vi får ej heller råd til, at prisstigninger på investeringer og drift, hvad plejehjem angår, skal accelerere som i de seneste år. Over 100.000 kr. i drift pr. patient og 300.000 kr. i investering er de seneste tal, jeg har fået præsenteret. Det virker faktisk alarmerende, og nødvendige indgreb i denne udvikling er